

Els ulls de l'òliba (3)

Per Jordi Llavina

Sempre em presento als llocs com a mínim trenta minuts abans de l'hora acordada. No vaig fer la cervesa, però en canvi em vaig firar un parell d'objectes per al meu escriptori i vaig comprar uns desmuntables per a la Neske amb tot d'imatges típiques de la ciutat: la Sagrada Família, un taxi, la font de Canaletes, una golondrina, el grotesc goril·la albí.

—M'agrada viatjar sol, però, de tant en tant, tinc la sensació d'haver estat expulsat d'un viatge, i la meva filla ha quedat de la banda de la seva mare. Potser hauria d'haver-me comportat amb més... ¿com ho diríem?... ¿fermesa?

Tenia en Mateu davant, i ara sí que havíem demanat una cervesa en una terrassa del passeig de Gràcia que, malgrat el fred relatiu, era plena de clients. Molts parlaven en anglès, i força d'ells, en rus. Va passar un autobús ple de turistes, amb dones que semblaven enfollir per caçar alguna imatge amb les seves càmeres fotogràfiques. El bus es va aturar molt a prop de la Pedrera, que jo havia visitat de bon matí, passejant per aquella vorera. En Mateu es va fixar en el meu interès pel vehicle i per l'aviram esvalotat que s'admirava davant les vistes de la ciutat... El seu anglès era acceptable, tot i que, per a les comunicacions i ponències, solia utilitzar el francès o el castellà.

En Samà em va aconsellar sobre la meva tristesa, i va deixar anar quatre tòpics ("encara és molt recent") que no em van fer gens ni mica d'efecte. En una ocasió, a Berlín, havia conegut l'Antje. D'això feia molts anys, la Neske encara no havia nascut. Sempre que ens trobàvem, l'amic català em recordava com l'havia impressionat aquella noia! Ara, no. Era la primera vegada que me'n començava a revelar alguns defectes: massa orgullosa, un punt arrogant, d'una bellesa freda.

—Sortim, passegem. Som-hi. Barcelona t'acull!

En passar per davant el Majestic, se'm va estar a punt d'escapar que hi havia fet nit. En Mateu es pensava que havia arribat aquell mateix matí.

—Sembla un hotel molt luxós. I la situació... Immillorable, ¿no?

—¿La situació? Res, home, res. Ara veuràs quina és la millor situació per a un hotel a Barcelona.

Va aturar un taxi i va donar una adreça a l'home que el conduïa. Al cap de vint minuts, fèiem el vermut a l'hotel Florida, amb la ciutat als nostres peus. Algú que no ens hagués vist mai ens podria haver pres per dos gais madurs i feliços. *Tibi Dabo*. ¿Per què tenia, l'avinguda per on havíem pujat, un nom llatí?

—I ara, a dinar...

En Mateu va tornar a demanar un taxi. Barcelona no tenia les dimensions de París, però era força més gran que la meva Alkmaar.